

Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinums par tematu “Baltā grāmata – Par apdrošināšanas garantiju sistēmām”

COM(2010) 370 galīgā redakcija

(2011/C 218/10)

Ziņotājs: **Joachim WUERMELING** kgs

Eiropas Komisija saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 304. pantu 2010. gada 12. jūlijā nolēma konsultēties ar Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteju par tematu

“Baltā grāmata — Par apdrošināšanas garantiju sistēmām”

COM(2010) 370 galīgā redakcija.

Par Komitejas dokumenta sagatavošanu atbildīgā Vienotā tirgus, ražošanas un patēriņa specializētā nodaļa savu atzinumu pieņēma 2011. gada 5. aprīlī.

Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja 471. plenārajā sesijā, kas notika 2011. gada 4. un 5. maijā (5. maija sēdē), ar 148 balsīm par, 7 balsīm pret un 10 atturoties, pieņēma šo atzinumu.

1. Secinājumi un ieteikumi

1.1 EESK atzinīgi vērtē Eiropas Komisijas Balto grāmatu par apdrošināšanas garantiju sistēmām. Komiteja atbalsta Komisijas centienus ierosināt pasākumus apdrošinājuma ņēmēju aizsardzībai ES teritorijā.

1.2 EESK atbalsta Komisijas centienus ieviest saskaņotus noteikumus attiecībā uz garantiju sistēmām. Komiteja atbalsta Komisijas nolūku ierosināt Eiropas direktīvu, kura nodrošinātu augstu aizsardzības līmeni un paredzētu minimālu saskaņošanu, lai ļautu dalībvalstu sistēmās paredzēt arī augstāku aizsardzības līmeni. Garantiju sistēmai ir jābūt pēdējam līdzeklim (“*last resort*”), kad izmantotas visu citu instrumentu, piemēram, uzraudzības pavērtās iespējas.

1.3 Jāņem tomēr vērā, ka pēdējos gados, ieviešot uzraudzību un pašu kapitāla prasības, apdrošināšanas sabiedrību maksātspējas nodrošināšanas jomā ir panākti būtiski uzlabojumi. Bankrotējušu apdrošināšanas sabiedrību skaits ir neliels, un paredzams, ka, īstenojot minētos pasākumus, tas samazināsies vēl vairāk. Tas jāievēro, veidojot garantiju sistēmas, lai panāktu līdzsvaru starp ieguvumiem un izmaksām. EESK tāpēc rosina pieņemt tādus ES noteikumus, kas, pirmkārt, nodrošina patērētāju un darbinieku aizsardzību un, otrkārt, nerada papildu grūtības uzņēmumiem un apdrošinātajām personām.

1.4 EESK uzskata, ka Komisija rīkojusies pareizi, Baltajā grāmatā aplūkojot jautājumu par neierobežoto segumu, kas jānodrošina garantiju sistēmām. Nedrīkst pieļaut, ka stabila apdrošināšanas sabiedrības nonāktu grūtībās tāpēc, ka sniedzamo garantiju apjoms nav ierobežots. Tāpēc EESK atzinīgi vērtē to, ka Komisija Baltajā grāmatā apsvērusi iespēju noteikt kompensācijas maksājumu ierobežojumus.

1.5 Ja Komisija nāks klajā ar priekšlikumu tiesību aktam, īpaša uzmanība tajā jāvelta jautājumam, kad garantiju sistēmu var sākt izmantot. Noteikti jāuzsver, ka pirms garantiju sistēmas

piemērošanas jāizmanto visas iespējas, kuras paver uzraudzība. Lai izmantotu garantiju sistēmu, pietiek ar to, ka netiek ievērotas Direktīvā “Maksātspēja II” noteiktās minimālā kapitāla prasības.

1.6 Runājot par garantiju sistēmu finansējumu, EESK iesaka vēlreiz apsvērt dažādās iespējas, pamatojoties uz Direktīvas “Maksātspēja II” Piektā kvantitatīvās ietekmes pētījuma (QIS 5) rezultātiem. Būtu ieteicams ES līmenī noteikt zināmu aizsardzības līmeni, taču precīzs finansējuma apjoms būtu jānosaka, ievērojot riska līmeni attiecīgajā valstī un attiecīgajā darījumā veidā.

1.7 Eiropas līmeņa noteikumos attiecībā uz pastāvošajām valstu garantiju sistēmām jāparedz augsts un piemērots aizsardzības līmenis. Dalībvalstu ziņā var atstāt organizatoriskos jautājumus, piemēram, precīzs iemaksu apjoms, finansēšanas laiks, lēmums par ieguldījumu portfeļa pārceļšanu vai kompensāciju piešķiršanu un īpašu drošības sistēmu ieviešana attiecīgajiem darījumu veidiem.

2. Ievads

2.1 Apdrošināšana sedz tādus patērētāja pamatriskus kā slimība, nelaimes gadījums vai civiltiesiskā atbildība un nodrošina vecumdienas⁽¹⁾. Apdrošināšanas sabiedrības bankrots var nodarīt neatgriezeniskus zaudējumus visam patērētāja īpašumam vai būtiskai tā daļai, pat pilnībā atņemot iztikas līdzekļus.

2.1.1 Atbildes uz jautājumu par garantiju sistēmas nepieciešamību dažādās apdrošināšanas jomās ir atšķirīgas. Dzīvības apdrošināšanas jomā bieži vien ir risks zaudēt uzkrāto kapitālu, savukārt nedzīvības apdrošināšanas jomā šāda varbūtība nepastāv.

⁽¹⁾ OV C 48, 15.02.2011., 38. lpp, 1.4. punkts.

2.1.2 Uzkrājošā dzīvības apdrošināšana kalpo kā nodrošinājums vecumdienām vai tuviniekiem. Ja nav maksātspējas garantijas, tad, zaudējot minēto apdrošināšanu, zūd būtiska privātā nodrošinājuma daļa. Ārkārtas gadījumā būtu jāiesaistās valsts sociālā nodrošinājuma sistēmai. Tāpēc EESK uzskata, ka garantiju sistēma vissteidzamāk jāievieš tieši šajā jomā.

2.1.3 Zaudējumu apdrošināšanas un civiltiesiskās apdrošināšanas jomā jāaizsargā apdrošinājuma ņēmēji, kuru prasījumi maksātspējas brīdī vēl nav apmaksāti. Citiem apdrošinātājiem, slēdzot jaunu līgumu ar citu apdrošināšanas sabiedrību, nerodas problēma, ka apdrošinājuma ņēmējam tas tiek piedāvāts uz neizdevīgākiem nosacījumiem, jo viņš ir kļuvis vecāks vai viņa veselība — sliktāka. Apdrošināšanas tirgū no citas sabiedrības var iegādāties polisi ar līdzīgiem nosacījumiem.

2.2 Komisijas sniegtā informācija liecina, ka kopš 1994. gada no 5 200 apdrošināšanas uzņēmumiem (2008. gada dati) bankrotējuši 130. Taču šeit jāatzīmē, ka uzņēmumiem ar likumu ir noteikts pienākums saglabāt pietiekami augstu pašu kapitāla līmeni, lai maksātspējas gadījumā pilnībā vai vismaz daļēji varētu apmierināt apdrošinājuma ņēmēju prasības.

2.3 Tāpēc līdz šim uzskatīja, ka Eiropā garantiju sistēmas nav jāievieš, jo apdrošināšanas sabiedrību maksātspējas gadījumi bija tik reti. Komisija 2001. gadā gan sāka izstrādāt direktīvu, taču vēlāk no šīs ieceres atteicās. Lai gan kopīgas garantiju sistēmas nav ierasta metode tirgus ekonomikā, tomēr finanšu nozarē tās ir ieviestas daudzārt, ievērojot to, ka patērētāji pakļauti īpašam riskam.

2.4 Banku nozarē jau kopš 1994. gada⁽²⁾ darbojas Eiropas līmeņa noguldījumu garantiju sistēma, kas aizsargā finanšu tirgus pret masveida naudas izņemšanas radītu destabilizāciju. Pašlaik šo garantiju sistēmu atjaunina⁽³⁾. Taču riski apdrošināšanas un banku nozarē atšķiras. Īpaši svarīgi, ka apdrošināšanas nozarē nepastāv masveida naudas izņemšanas risks un nav vajadzīga refinansēšana. Tāpēc efektīvai apdrošināšanas garantiju sistēmai strukturāli ir jābūt citādāk veidotai nekā sistēmām, kas darbojas banku sektorā.

2.5 Lai aizsargātu klientus pret prasījumu neizpildes radītajiem zaudējumiem, apdrošināšanas nozarē likumdevējs ir veicis būtiskus pasākumus: ieviesta visaptveroša, proaktīva uzraudzība, noteiktas augstas pašu kapitāla prasības, pieņemti stingri noteikumi attiecībā uz ieguldījumiem un tiesīgo prasītāju aizsardzību saskaņā ar maksātspējas tiesību aktiem. Īstenojot direktīvu "Maksātspēja II", vēl vairāk mazināsies risks, ka apdrošināšanas sabiedrības var nonākt finansiālās grūtībās⁽⁴⁾.

2.6 Ar tiešo apdrošināšanu saistītos riskus cenšas īpaši samazināt, tos pārapsūdot, un tas vēl vairāk mazina maksātspējas draudus. Pārapsūdot apdrošināšanas līmeni apvienojot un diversificējot daudzus riskus, apdrošinātāju saikne kļūst vēl ciešāka, kas vēl vairāk aizsargā patērētāju.

2.7 Finanšu krīzes ietekmē ES ir izveidojusi pilnīgi jaunus finanšu uzraudzības pamatus Eiropas līmenī. Apdrošināšanas jomā ir izveidota arī jauna iestāde — "Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestāde" (EIOPA).

2.8 Finanšu krīze nav ietekmējusi apdrošināšanas nozares stabilitāti kopumā. Šī nozare krīzi neizraisīja⁽⁵⁾, taču krīzes ietekme tajā ir jūtama. Eiropas apdrošināšanas sabiedrībām nācās norakstīt aktīvus, taču glābšanas pasākumu un monetārās politikas dēļ nodokļu likmes ir zemas, un tāpēc apdrošinātājiem ir grūti gūt nepieciešamo peļņu no kapitāla ieguldījumiem. ASV apdrošināšanas sabiedrības AIG, vai nesen *Ambac*, iespaidīgo finansiālo problēmu cēlonis nebija saistīts ar tradicionālo apdrošināšanas darbību, bet gan ar riska ierobežošanas darījumiem, kas līdzinās banku nozares darbībai. Ar šādām grūtībām jāreķinās arī turpmāk, it īpaši uzņēmumiem, kas veic gan banku, gan apdrošināšanas darījumus.

2.9 Jau 12 dalībvalstīs no 27 pastāv garantiju sistēmas apdrošināšanas sabiedrībām⁽⁶⁾. Tās ir ļoti sarežģītas sistēmas, piemēram, dažās dalībvalstīs izveidotas garantiju sistēmas tikai noteiktiem darījumu veidiem. Turklāt sistēmu garantētā seguma apjoms ir atšķirīgs. Dažos gadījumos paredzētas arī valsts garantijas.

2.10 Eiropas līmeņa apdrošināšanas sabiedrības valstu tirgos parasti darbojas caur neatkarīgiem meitasuzņēmumiem, kas veic maksājumus attiecīgās valsts garantiju sistēmās. Ja liels Eiropas mēroga apdrošināšanas uzņēmums nonāktu grūtībās, valstu garantijas sistēmas principā spētu nodrošināt klientu pietiekamu aizsardzību. EESK tomēr aicina, izveidojot Eiropas garantiju sistēmu starptautiskiem uzņēmumiem, sagatavoties gadījumam, kad ar valstu garantiju sistēmām nebūs pietiekami.

2.11 Ar garantiju sistēmu saistītie izdevumi galu galā paaugstina apdrošināšanas ņēmēju veiktās prēmiju iemaksas. Lai gan garantiju sistēma aizsargā katru patērētāju individuāli, tomēr par šo aizsardzību jāmaksā visiem patērētājiem.

3. Piezīmes par Komisijas apsvērumiem Baltās grāmatas 3. nodaļā

3.1 Iespējamie pasākumi ES līmenī (Baltā grāmata, 3.1. punkts)

Dalībvalstu apdrošināšanas tirgi ievērojami atšķiras gan piedāvāto produktu, gan risku struktūras ziņā. Tāpēc piemērots instruments būtu nepieciešamās saskaņošanas direktīva, lai dalībvalstis varētu pienācīgi ņemt vērā tajās spēkā esošos tiesību aktus maksātspējas, līgumtiesību, nodokļu un sociālajā jomā un lai būtu iespējams saglabāt izveidotās un praksē pārbaudītās garantiju sistēmas, ja tās ir saskaņā ar direktīvas noteikumiem.

⁽⁵⁾ OV C 48, 15.02.2011., 38. lpp, 1.3. punkts.

⁽⁶⁾ Visaptverošu priekšstatu par šādām sistēmām, kas izveidotas Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) valstīs, sniedz ESAO 2010. gada 10. novembra ziņojums Nr. DAF/AS/WD (2010)20.

⁽²⁾ OV L 135, 31.05.1994., 5. lpp.; OV L 84, 26.03.1997., 22. lpp.

⁽³⁾ COM(2010) 368 galīgā redakcija – 2010/0207 (COD), 12.07.2010.

⁽⁴⁾ OV C 224/11, 30.08.2008., 3.1. punkts.

3.2 Centralizācijas līmenis un apdrošināšanas garantiju sistēmu nozīme (Baltā grāmata, 3.2. punkts)

3.2.1 Svarīgākais ir nodrošināt, lai apdrošināšanas sabiedrība nenonāktu līdz maksātnespējai. Par to ir atbildīga efektīva uzraudzības sistēma. Ja to neizdodas novērst, tad var izmantot garantiju sistēmas.

3.3 Ģeogrāfiskās darbības joma (Baltā grāmata, 3.3. punkts)

Komisija pamatoti atbalsta mītnes valsts principu. Tas atbilst Eiropas apdrošināšanas uzraudzības pamatprincipiem, proti, saskaņā ar direktīvu "Maksātnespēja II" ES teritorijā reģistrēto apdrošināšanas sabiedrību darbības uzraudzība tiek veikta mītnes valstī. Tas attiecas arī uz darbību, ko, īstenojot brīvību veikt uzņēmējdarbību, veic atkarīgas filiāles vai arī uz darbību, sniedzot pārrobežu pakalpojumus, atbilstīgi pakalpojumu sniegšanas brīvībai.

3.4 Polišu segums (Baltā grāmata, 3.4. punkts)

3.4.1 Ievērojot dzīvības un nedzīvības apdrošināšanas atšķirības, ir lietderīgi katrā no šīm jomām izveidot atsevišķu apdrošināšanas garantiju struktūru. Katrā no darījumu veidiem riska līmenis ir diezgan līdzīgs. Tāpēc savstarpēja atbalsta sniegšana būtu pamatota. Turpretī ir grūti pamatot, kāpēc, piemēram, klientiem, kuri apdrošinājuši iedzīvi, būtu jāveic maksājumi garantiju sistēmā, kuras līdzekļi tiks izmantoti apdrošināšanas sabiedrības glābšanai, kura darbojas dzīvības apdrošināšanas jomā. Tā kā šāda kārtība var būt atkarīga no dalībvalstu sistēmu īpatnībām, piemēram, no tā, vai attiecīgajā tirgū ir noteikts, ka uzņēmumiem, kas piedāvā dažādus apdrošināšanas veidus, jābūt juridiski neatkarīgiem (tā dēvētais "nozaru nodalīšanas princips"), Eiropas likumdevējam iestādēm jāļauj dalībvalstīm brīvi rīkoties.

3.4.2 Attiecībā uz mehānisko transportlīdzekļu apdrošināšanu un saskaņā ar Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju uzraudzītāju komitejas (CEIOPS) sagatavoto atzinumu EESK uzskata, ka tā jāiekļauj nākamajā direktīvā par apdrošināšanas garantiju sistēmām ar mērķi nodrošināt skaidrību, līdzsvarotu konkurenci un labāku izpratni patērētājiem.

3.4.3 Komisijas priekšlikumos nav paredzēta aroda pensiju aizsardzība. Garantiju sistēmā ietvertas tikai tradicionālās uzņēmumu pensiju shēmas. EESK tomēr uzskata, ka arī saistībā ar citiem aroda pensiju veidiem būtu jāveic attiecīgi pasākumi, un tāpēc ierosina šo jautājumu izskatīt, turpinot darbu pēc Zaļās grāmatas par pensijām publicēšanas.

3.4.4 Piemērota un saprātīga apjoma iemaksas ir efektīvs stimuls polišu ņēmējiem, iepazīstoties ar patērētājiem pieejamo informāciju, noskaidrot, cik stabila ir apdrošināšanas sabiedrība.

3.4.5 Būtu ieteicams arī noteikt maksimālās robežas vai citus ierobežojumus garantiju sistēmas saistībām, piemēram, noteikt minimālās robežvērtības vai pašriska summu, kā tas ierosināts Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju uzraudzītāju komitejas (CEIOPS) atzinumā. Taču vienlaikus polišu ņēmējus nedrīkst pārslogot ar dažādiem ierobežojumiem. Tas ļautu ievērojami

atvieglot garantiju sistēmas darbību un atspoguļotos izmaksās. Labumu gūtu arī visi polišu ņēmēji, kuri galu galā sedz izmaksas.

3.5 Tiesīgie prasītāji (Baltā grāmata, 3.5. punkts)

3.5.1 Komisija pamatoti uzskata, ka garantiju sistēma, kas aptver visus tirgus dalībniekus, varētu izmaksāt pārāk dārgi. Baltās grāmatas pirmajā teikumā atzīmēts, ka garantiju sistēmas ir patērētāju tiesību aizsardzības pasākums. Tas tomēr nenozīmē, ka aizsargājamo personu lokā būtu jāiekļauj tikai patērētāji. Tas jāattiecinā arī uz citām personām, kurām vairākās valstīs ar valsts tiesību aktiem ir garantēta tāda pati aizsardzība kā patērētājiem, piemēram, apdrošināšanas ņēmējiem, apdrošinātajām personām vai labuma guvējiem.

3.5.2 Dalībvalstīm jau no paša sākuma jāpiešķir tiesības garantiju sistēmu piemērošanas jomā neiekļaut tīri komerciālus apdrošināšanas veidus, piemēram, uzņēmējdarbības pārtraukuma periodu vai transporta apdrošināšanu. Dalībvalstīm jāpiešķir tiesības lemt arī par to, vai direktīva būtu attiecināma uz mazajiem uzņēmumiem.

3.6 Ja Komisija nāks klajā ar priekšlikumu tiesību aktam, īpaša uzmanība tajā jāvelta jautājumam, kad garantiju sistēmu var sākt izmantot un kas par to lemj. Komisija uzskata, ka garantiju sistēmu varētu izmantot ne tikai maksātnespējas gadījumos, bet arī maksātnespējas novēršanai. EESK uzskata, ka efektivitātes nodrošināšanai un, lai ņemtu vērā sistēmas raksturu un tās izveidošanas mērķi, garantiju sistēmas piemērošanai pietiek ar to, ka netiek ievērotas Direktīvā "Maksātnespēja II" noteiktās minimālā kapitāla prasības.

3.7 Finansējums (Baltā grāmata, 3.6. punkts)

3.7.1 Finansēšanas secība (Baltā grāmata, 3.6.1. punkts)

3.7.1.1 Jautājums par to, vai izvēlēties pēcfinansēšanas, iepriekšēja finansējuma vai jauktu finansēšanas sistēmu, raisa daudz strīdu. Visām sistēmām ir priekšrocības un trūkumi.

3.7.1.2 Pēcfinansēšanas sistēma būtiski neietekmē tirgus dalībnieku likviditāti, un, tā kā izmaksas ir zemas, mazina arī apdrošinājuma ņēmēju iemaksājamo prēmiju apmēru. Šajā sistēmā nerodas arī uzkrāto līdzekļu pagaidu ieguldīšanas problēma. Pēcfinansēšanas sistēmā daļa līdzekļu jau pirms maksātnespējas gadījuma netiek izlietota administratīvo izdevumu segšanai.

3.7.1.3 Pēcfinansēšanas sistēmā savukārt ir grūti risināt morālā kaitējuma problēmu. Tā kā tieši negodīgie tirgus dalībnieki brīdī, kad jāsāk finansēt viņu maksātnespējas radītos zaudējumus, no tirgus jau ir izstājušies, šiem uzņēmumiem vairs nevar pieprasīt segt izmaksas.

3.7.1.4 Iepriekšēja finansējuma sistēmas priekšrocība ir tā, ka var noteikt iemaksas maksātnespējas riska nodrošināšanai. Tirgus dalībniekiem, kuru darbība saistīta ar lielāku risku, jāmaksā vairāk. Turklāt iepriekšējs finansējums veiksmīgāk nekā pēcfinansēšanas sistēma novērsīs prociklisko ietekmi.

3.7.1.5 Lai nodrošinātu garantiju sistēmas efektivitāti, būtisks var būt finansēšanas laika jautājums. *Ex nunc* finansēšanas metodes priekšrocības ir daudz lielākas par tās trūkumiem, un grūti saskatīt, kāpēc valstu apstākļi un tradīcijas nozīmē, ka attiecīgais lēmums būtu jāatstāj dalībvalstu kompetencē. Lai nodrošinātu sistēmas efektivitāti, direktīvā jāparedz tikai viena *ex nunc* finansēšanas metode.

3.7.2 Sasniedzamais līmenis (Baltā grāmata, 3.6.2. punkts)

3.7.2.1 Finanšu iemaksas garantiju sistēmās ir jāierobežo, kā to savā atzinumā aicinājusi darīt arī CEIOPS. Ja obligāti sniedzamo garantiju apjomu neierobežo, uzņēmumi nevarētu aprēķināt ar savu darbību saistīto finanšu risku. Iemaksu neierobežošanas dēļ katrs apdrošinātājs būtu atbildīgs par visu tirgu⁽⁷⁾. Uzņēmuma riska pārvaldība vairs nebūtu atkarīga no paša pieņemtajiem lēmumiem, bet gan galvenokārt no tā, kā risku pārvalda konkurenti.

3.7.2.2 Komisija par sākumpunktu iemaksām garantiju sistēmā ir izvirzījusi šādu mērķi — 1,2 % no bruto parakstītajām prēmijām. EESK atzinīgi vērtētu to, ja dažādās iespējas vēlreiz varētu pārbaudīt, balstoties uz jaunākajiem datiem par Direktīvu "Maksātspēja II". Šai sakarā būtu jāņem vērā, ka Direktīvu "Maksātspēja II" un citus intervences mehānismus ievieša, lai uzlabotu apdrošinājuma ņēmēju aizsardzību; šo aspektu savā atzinumā uzsvērusi arī CEIOPS.

3.7.2.3 Komisijas aprēķinu pamatā ir pieņēmums, ka garantiju sistēmu izmantošanas vidējā varbūtība ir 0,1 %. Taču pieņemts, ka pašu kapitāls atbilst 100 % no maksātspējas kapitāla prasībām (SCR). Ja dalībvalstīs un darījumu veidos pašu kapitāls pārsniedz maksātspējas kapitāla prasības, attiecīgi samazinās maksātspējas risks. Tāpēc direktīvā jāparedz, ka valstu garantiju sistēmas var novērtēt veicamās iemaksas, ņemot vērā reālo zaudējumu risku valstu tirgos un dažādos darījumu veidos.

3.7.2.4 Komisija Baltajā grāmatā nav aplūkojusi jautājumu par to, vai garantiju sistēmā jāveic jaunas iemaksas, ja nācies segt zaudējumus. Jānosaka skaidri noteikumi un robežas, lai nepieļautu neierobežotas garantijas un uzņēmumi varētu jau iepriekš novērtēt savas saistības un attiecīgi sagatavoties.

3.7.3 Iemaksas (Baltā grāmata, 3.6.3. punkts)

3.7.3.1 Lai samazinātu administratīvās izmaksas, iemaksas apjoms jānosaka, balstoties uz pieejamajiem datiem. Dzīvības apdrošināšanas jomā noteicošie varētu būt veiktie kapitālieguldījumi un nedzīvības apdrošināšanas jomā — tehnisko rezervju apjoms. Kritērijs varētu būt arī pašu kapitāla apjoms salīdzinājumā ar maksātspējas kapitāla prasībām. Eiropas likumdevējam iestādēm būtu jānosaka metodoloģija un jāļauj dalībvalstīm precizēt iemaksu aprēķināšanas kārtību, lai tās varētu ievērot tām raksturīgās īpatnības.

3.7.3.2 Pirms garantiju sistēmu izmantošanas maksātspējīgām apdrošināšanas sabiedrībām jādod iespēja bez finanšu ieguldījuma pārņemt apdraudētus uzņēmumus, ja tās vēlas pārņemt to klientus.

3.8 Portfeļa pārvešana un/vai prasību atlīdzināšana (Baltā grāmata, 3.7. punkts)

3.8.1 Garantiju sistēmās var rīkoties divējādi: nekavējoties atlīdzināt apdrošinājuma ņēmējam radītos zaudējumus vai turpināt apdrošināšanas līguma darbību, nododot to maksātspējas garantiju iestādei, kas pārņem klientu portfeli. EESK uzskata, ka šī "portfeļa pārvešana" apdrošinājuma ņēmējam ir izdevīga tieši dzīvības apdrošināšanas jomā. Savukārt nedzīvības apdrošināšanas un nelaimes gadījumu apdrošināšanas jomā kompensācijas maksājumi nodrošina patērētāju pietiekamu aizsardzību.

Briselē, 2011. gada 5. maijā

Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas
priekšsēdētājs
Staffan NILSSON

⁽⁷⁾ OV C 48, 15.02.2011., 38. lpp, 2.7.3.1. punkts.

PIELIKUMS

Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas Atzinumam

Šo grozījumu noraidīja plenārsesijā, bet tas saņēma vismaz vienu ceturtdaļu nodoto balsu (Reglamenta 54. panta 3. punkts).

2.10. punkts

Grozīt šādi:

“Eiropas līmeņa apdrošināšanas sabiedrības valstu tirgos parasti darbojas caur neatkarīgiem meitasuzņēmumiem, kas veic maksājumus attiecīgās valsts garantiju sistēmās. Ja liels Eiropas mēroga apdrošināšanas uzņēmums nonāktu grūtībās, valstu garantijas sistēmas principā spētu nodrošināt klientu pietiekamu aizsardzību. EESK tomēr aicina; vēlāk apsvērt ideju izveidojot Eiropas garantiju sistēmu starptautiskiem uzņēmumiem, lai sagatavotos ~~tiesos~~ gadījumam, kad ar valstu garantiju sistēmām nebūs pietiekami.”

Pamatojums

Pašreiz ir pārāgri veidot daudzpusēju Eiropas mēroga garantiju sistēmu apdrošināšanas uzņēmumiem.

Balsošanas rezultāts:

Par: 68

Pret: 78

Atturas: 13
